

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobců: **a) Jana B.**, narozená dne xxx
                          b) Bohumil B., narozený dne xxx
                          oba bytem xxx
                          zastoupeni advokátem JUDr. Radkem Navrátilem
                          sídlem Rooseveltova 564/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group,**
                          IČO 63998530,
                          sídlem Pobřežní 665/23, 186 00 Praha 8

o 950 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. 4. 2021, č. j. 7 C 81/2016-323,

takto:

- I. Odvolání žalobců do výroku I. rozsudku soudu I. stupně se **odmítá**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. **mění** jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců částku 99 745 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku v zamítavé části ohledně částky 287 500 Kč pro každého z žalobců **potvrzuje**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 155 043 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Radka Navrátila.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem nepřipustil změnu žaloby, podle níž by žalovaný měl žalobcům zaplatit společně a nerozdílně zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 950 000 Kč od 26. 2. do xxx a každému z žalobců zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částek po 475 000 Kč od 20. 3. 2016 do zaplacení (ad I.), žalovanému uložil povinnost zaplatit oběma žalobcům částku 87 755 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (ad II.), zamítl žalobu, aby žalovaný byl povinný zaplatit oběma žalobcům částky po dalších 387 245 Kč (ad III.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (ad IV.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se původní žalobce Bohumil B., narozen xxx domáhal po žalovaném zaplacení částky 950 000 Kč z titulu nemajetkové újmy z pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel v souvislosti s dopravní nehodou, k níž došlo 7. 9. 2014 a při níž zahynul jeho syn Libor B., narozen xxx.
2. V průběhu řízení původní žalobce Bohumil B. dne xxx zemřel a soud I. stupně svým pravomocným usnesením ze dne 12. 6. 2018, č. j. 7 C 81/2016-126, rozhodl o tom, že v řízení se namísto s dosavadním žalobcem Bohumilem B. pokračuje s jeho procesními nástupci: Jana B., narozena xxx a Bohumil B., narozen xxx, oba bytem Xxx. Usnesení nabylo právní moci dne 12. 7. 2018. K tomu je třeba uvést, že soud I. stupně nejprve svým usnesením ze dne 19. 5. 2017, č. j. 7 C 81/2016-77, ve spojení s potvrzujícím usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 21. 8. 2017, č. j. 62 Co 242/2017-95, rozhodl, že se v řízení, které bylo předtím přerušeno usnesením ze dne 1. 3. 2017, č. j. 7 C 81/2016-70, pokračuje a toto řízení zastavil podle § 107 odst. 1 a 5 o. s. ř. s odůvodněním, že žalobce Bohumil B., narozen xxx dne xxx zemřel, uplatněné právo je ryze osobnostního charakteru, které zákon přiznává osobě, již byla způsobena nemajetková újma zásahem do jejích přirozených práv a které se tak váže pouze na osobou poškozeného. Matka a bratr zemřelého žalobce jsou samostatně aktivně legitimováni k podání žaloby z téhož důvodu jako žalobce, toto své právo však v tomto řízení neuplatnili, avšak nic jim nebrání v tom, aby tak učinili samostatnou žalobou. To ale neznamená, že mohou vstoupit do řízení, které nezhájili a vystupovat v něm jako právní nástupci zemřelého žalobce L. B.. Nejvyšší soud ČR svým usnesením ze dne 28. 2. 2018, č. j. 25 Cdo 293/2018-119, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2017 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 19. 5. 2017 shora označená zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil právní názor, že uplatnil-li žalobce za svého života u soudu nárok na náhradu za duševní útrapy spojené s usmrcením jeho syna podle § 2959 o. z., tvoří takto uplatněné právo po jeho smrti součást pozůstalosti a tedy i předmět dědění, a přechází na jeho dědice bez ohledu na to, zda oni sami jako osoby blízké usmrcenému měli či uplatnili nárok na jednorázovou náhradu podle tohoto zákonného ustanovení.
3. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů, výpovědí žalobců Jany a Bohumila B., výpovědí svědků, shodných tvrzení účastníků a spisového materiálu, zjistil skutkový stav, který podrobně popsal pod bodem 6. odůvodnění svého rozsudku. Uvedl, že původní žalobce byl vlastníkem vozu, jeho provozovatelem a pojištěným, jednalo se o vůz tov. zn. Audi typ A4 RZ xxx, vozidlo mělo mimo jiné sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla u žalovaného, žalobce původní žalobce vyzval k plnění, došlo k částečnému plnění ve výši 150 000 Kč, zbytek, který je předmětem sporu však žalovaný odmítl plnit s ohledem na procesní obranu spočívající ve spoluzavinění na škodě ze strany Libora B., který nebyl připoután a že umožnil řídit vozidlo osobě bez řidičského průkazu. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že paní M. byla přítelkyní poškozeného a následně zemřelého Libora B., jednalo se o nejbližší osoby, obžalovaná následně odsouzená M. opakovaně tvrdila, že poškozený věděl o tom, že není držitelkou řidičského průkazu, bylo to potvrzeno i zprávami autoškoly, kde bylo uváděno, že v autoškolě nezačaly ani praktické jízdy, ze spisového materiálu výpovědí svědků soud zjistil, že ostatní nevěděli o tom, že paní M. nemá řidičský průkaz, soud však uvěřil paní M., která vypovídala konzistentně ve všech fázích trestního řízení i ve věci zdejšího soudu 23 C 26/2018, že poškozený věděl, že nemá řidičský průkaz, že důvodem toho, že jí nechal řídit byl fakt, že měli nemocné psy a

poškozený v době, kdy byla potřeba jet k veterináři pil alkohol a necítil se dobře. Výpověďmi svědků i znaleckými posudky bylo prokázáno, že poškozený nebyl při nehodě připoután. Paní M. byla odsouzena za skutek, kdy ačkoliv nebyla držitelkou žádné skupiny řídicích oprávnění, řídila osobní automobil vlastníka Bohumila B. nezvládla řízení, vyjela vpravo mimo komunikaci do silničního příkopu, kde bylo vozidlo vymrštnuto do vzduchu a narazilo pravým bokem do stromu, přičemž došlo k těžkému zranění Libora B. sedícího vpravo na přední sedačce, který utrpěl rozsáhlá poranění, zejména kraniocerebrální poranění lebky a mozku, zlomeniny klenby a spodiny lební s výraznou pravostrannou převahou, krvácení pod obaly a komor mozkových a zhmoždění a masivní otok mozku provázený krvácením do bazální ganglií a mozkového kmene, následkem čehož 8. 9. 2014 v 1.24 hodin zemřel. Obžalovaná byla uznána vinnou usmrcením z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců podmíněně odložených na dobu 30 měsíců a zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř roků, všichni poškození byli odkázáni se svými nároky do řízení ve věcech občanskoprávních. Výše uvedený výrok vycházel ze závěru znaleckého posudku znalců MUDr. Martina Zemana a MUDr. Evy Daňkové soudních znalců z oborou zdravotnictví, odvětví soudní lékařství s tím, že ze znaleckého posudku vycházel výrok trestního rozsudku, když znalci nenalezli žádné známky poranění typických oděrek a hematomů, které by svědčily pro připoutání bezpečnostním pásem s tím, že lze shrnout, že ke smrtelnému zranění lebky a mozku by v daném případě došlo velmi pravděpodobně i v případě upoutání Libora B. bezpečnostním pásem, jednoznačně však nelze možnost utrpění méně závažných poranění dovolujících přežití jmenovaného při použití pásu vyloučit ani po konzultaci s technickým znalcem. Ze znaleckého posudku Ing. Josefa Diviše znalce z oboru doprava, ekonomika, strojírenství, technické posudky o příčinách silničních nehod zjistil, že vůz byl bez vážných či nebezpečných závad, neměl závadu, která by se mohla podílet na vzniku dopravní nehody, technickou příčinou dopravní nehody bylo nezvládnutí řízení vozidla, které zapříčinilo sjetí z vozovky do pravého příkopu ve směru jízdy. Řidička byla připoutána, Libor B. připoután nebyl. Pokud řidička popisovala nehodový děj, stal se s největší pravděpodobností, tak jak ho popsala řidička, nelze však přesně dovodit co předcházelo sjetí z komunikace do příkopu, protože nebyly zanechány či zdokumentovány žádné použitelné stopy. Znaleckým posudkem znalce Ing. Františka Lopota z oboru kriminalistika – forenzní biomechanika bylo zjištěno, že s ohledem na absenci specifických poranění v oblasti břicha a podbřišku má znalec za to, že v průběhu kolize nebyl poškozený Libor B. připoután bezpečnostním pásem s tím, že znalec v posuzovaném případě nevnímá použití bezpečnostního pásu jako příliš významné vzhledem k tomu, že došlo k vniknutí kmene stromu do kabiny vozidla ze směru, ve kterém se bezpečnostní pás může uplatnit jen ve velmi omezené míře, znalec se v zásadě připojil k názoru znalců Zemana a Daňkové, pokud se týká mechanismu vzniku poranění pana B., stejně tak je přesvědčen, že průběh nehody, tak jak ho sestavil Ing. Diviš velmi dobře odpovídá vzniku všech poranění poškozeného B.. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že rodina B. byla velmi soudržná, že skutková tvrzení původního žalobce v žalobě jsou pravdivá, tedy že poškozený žalobci velmi pomáhá v hospodářství, plánovalo se, že hospodářství převezme, díky smrti Libora B. však došlo k zprůtrhání rodinných vazeb, které se velmi dotkly rodiny žalobce, když kromě původního žalobce Libora B. podali žaloby by ve věci 23 C 26/2018 žalobu Jana, Bohumil, Jaroslava B. a Marie S. o celkem 2 360 000 Kč s příslušenstvím. Z dědických rozhodnutí v rámci řízení u OS Třebíč je pod sp. zn. 19 D 368/2016 vyplynulo, že dědici po Bohumilu B. původním žalobci jsou jeho manželka Jana B. a pozůstalý syn Bohumil B. bratr poškozeného, zemřelého Libora. Jejich aktivní legitimace vyplývá z dědického spisu ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ČR ve věci 25 Cdo 293/2018-119 na které soud pro zjednodušení odkazuje. Z přílohy k pojistné smlouvě Všeobecných pojistných podmínek pro pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla VPPPOV 2/07 vyplývá, že povinností pojistníka je počínat si tak, aby škodní událost nenastala a pokud dojde k této události je pojištěný povinen učinit veškerá možná opatření zabraňující zvyšování škody (čl. 7 odst. 1 písm. e), dle čl. 15 odst. 7 oprávněným uživatelem vozidla se rozumí osoba, která jako vlastník nebo se souhlasem vlastníka pojištěné vozidlo užívá dle odst. 10 porušením základních povinností při

provozu vozidel na pozemních komunikacích se rozumí mimo jiné řízení vozidla osobou, která není držitelem příslušného řídičského oprávnění s výjimkou řízení vozidla osobou, která se učí řídit nebo skládá zkoušku z řízení vozidla. Z výstupu ze stránek Českého statistického úřadu bylo zjištěno, že průměrná měsíční hrubá mzda zaměstnanců v národním hospodářství v roce 2013 byla 25 051 Kč, dvacetinásobek 501 020 Kč.

4. Zjištěný skutkový stav posoudil podle § 13 o. z., dále podle § 81 odst. 1 a 2, § 82 odst. 1 a 2, § 2951 odst. 2, § 2953 odst. 1, § 2955, § 2956 a § 2959 o. z.; uvedená zákonná ustanovení odcitoval.
5. Soud I. stupně dospěl k závěru, že žaloba je co do základu po právu. Žalobce uplatnil svůj nárok na náhradu škody proti žalovanému jako pojistiteli z titulu zákonného pojištění odpovědnosti podle § 6 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. s tím, že nárok byl uplatněn podle § 9 odst. 1 tohoto zákona u žalovaného jako pojistitele vozu. Soud I. stupně vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR týkající se nemajetkové újmy v případě zásahu do osobnostních práv, práva na soukromí a rodinný život za situace, kdy dojde k úmrtí blízké osoby (rozsudky sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 a 25 Cdo 894/2018). Vyšel z toho, že obvyklá výše nemajetkové újmy v penězích by měla pro nejbližší příbuzné tedy rodiče, děti a manžela, činit dvacetinásobek průměrné měsíční hrubé mzdy v kalendářním roce předcházejícím škodě, v tomto případě úmrtí Libora B.. Soud I. stupně dovodil, že rodina žalobce respektive Libora B. byla normální rodinou, soudržná, držela při sobě, pravidelně se setkávala, vzájemně si její členové pomáhali, jednalo se o rodinu tak, jak by měla vypadat, která žádným způsobem nevybočovala z běžně uznávaného pozitivního normálu. Soud proto aplikoval v souladu s § 13 o. z. obvyklou nemajetkovou újmu tak, jak byla tato judikována v rámci řízení sp. zn. 25 Cdo 894/2018, tedy dvacetinásobek průměrné hrubé mzdy, což představuje částku 501 020 Kč. Zohlednil, že právnímu předchůdci nynějších žalobců žalovaný zaplatil již mimosoudně 150 000 Kč, každý z žalobců tedy požaduje polovinu původní žalované částky, proto byl žalovaný uznán povinný zaplatit každému z žalobců výše uvedenou částku po odečtení již zaplacené částky 150 000 Kč, z toho každému polovinu a z poloviny každému polovinu s ohledem na padesátiprocentní spoluzavinění poškozeného na vzniku škody. Spoluzavinění shledal prvostupňový soud v tom, že poškozený porušil povinnost být připoután při jízdě motorovým vozidlem, když tato povinnost vyplývá z § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a musela být poškozenému známa, neboť byl sám řidičem. Dále soud shledal důvod pro spoluúčast, respektive snížení náhrady, s ohledem na fakt, že bylo prokázáno, že poškozený, který běžně disponoval sporným vozidlem a choval se k němu v podstatě jako k vlastnímu, ho svěřil osobě, o které mu muselo být vzhledem k velmi úzkým vztahům (přítel – přítelkyně) známo, že paní M. nevládne řídičským průkazem. Soud proto přiznal žalobcům částku 87 755 Kč každému z nich, ve zbývající části 387 245 Kč žalobu zamítl.
6. Výrokem I. nepřipustil změnu žaloby ohledně jejího rozšíření o úrok z prodlení s odůvodněním, že nárok na přiznání úroku z prodlení žalobci vznesli až v závěrečném návrhu, k úroku z prodlení nebylo provedeno dokazování, a soud proto dovodil, že závěrečný návrh je v tomto rozsahu změnou žaloby, kterou však nepřipustil podle § 95 odst. 1 a 2 o. s. ř.
7. V závěru svého rozhodnutí konstatoval, že částku, kterou žalobcům přiznal, považuje za přiměřenou podle zásad slušnosti s ohledem na obvyklou judikovanou úroveň rozhodování s odkazem na § 13 o. z. ve spojení s § 2953 odst. 1 o. s. ř. (správně zřejmě míněn o. z. – poznámka odvolacího soudu), kdy soud shledal 50 % snížení zcela přiměřeným s ohledem na fakt, že poškozený, který musel vědět, že paní M. nemá řídičský průkaz, příp. měl-li o tom jakékoliv pochybnosti, před svěřením řízení vozidla měl tento fakt prověřit, což buď neučinil minimálně z nedbalosti a svěřil řízení osobě, která řídičský průkaz neměla. Soud toto hodnotil tak, že poškozený tak učinil vědomě s ohledem na blízký vztah k řidičce, pravděpodobně z obavy o zdraví psů.

8. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobci měli v řízení úspěch jen částečný, soud I. stupně však dovodil, že s ohledem na charakter sporu je nejspravedlivějším rozhodnutím takové, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když neshledal důvod pro postup podle § 142 odst. 3 o. s. ř.
9. Rozsudek obsahuje poučení o tom, že proti němu lze podat dovolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného (tedy soudu I. stupně, pozn. odvolacího soudu).
10. Proti rozsudku podali odvolání žalobci, které směřovalo do výroků I. III. a IV. rozsudku a žalobci v něm uplatnili odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. V úvodu odvolání zrekapitulovali okolnosti dopravní nehody dne 7. 9. 2014, uvedli, že v řízení prokazovali vřelý vztah původního žalobce Bohumila B. se zemřelým synem, a to zejména svědeckými výpověďmi, kdy Libor B. se měl stát pokračovatelem rodinné tradice na rodinném zemědělském statku. Psychické útrapy původního žalobce ze ztráty syna se bezpochybně projeví též v jeho zdravotním stavu, který se náhle zlomově změnil, zanedlouho po dopravní nehodě propukla u původního žalobce smrtelná nemoc – rakovina, kterou do smrti syna netrpěl ani nevykazoval žádné její příznaky. Psychické vypětí a prožitý stres velmi pravděpodobně tuto nemoc nepřímo vyvolaly a podle názoru žalobců tyto skutečnosti odůvodňují vznik nároku na pojistné plnění z titulu pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel, neboť došlo k nejhoršímu možnému následku, a to smrti původního žalobce. Řidička havarovaného vozidla Alexandra E., dříve M., dopravní nehodu zavinila, byla za ni v trestním řízení odsouzena, v jeho průběhu se žádným způsobem nesnažila původnímu žalobci či truchlící rodině jejich duševní útrapy zmírnit, naopak vinu vždy velmi cynicky odmítala. Jako svědkyně v řízení před soudem I. stupně podala nepravdivou odpověď a ze zjištěných úmyslů a zcela ve svůj prospěch tak činila proto, že jí bylo známo, že vůči její osobě bude mít žalovaný po vyplacení částky pojistného plnění z titulu pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla žalobcům postih. Odvolatelé odmítli její tvrzení o tom, že Libor B. si byl vědom toho, že v době dopravní nehody nebyla držitelkou řidičského oprávnění. Toto tvrzení svědkyně M. považují za účelové, svědkyně se jím snažila ospravedlnit své jednání a snížit nároky na výplatu nemajetkové újmy žalobců kdy cynicky a chladnokrevně kalkuluje s tím, že usmrcený Libor B. tuto nepravdu již nemůže vyvrátit. Naopak žalobci prokázali prostřednictvím četných svědeckých výpovědí, že o absenci řidičského oprávnění řidičky E., dříve M., nikdo ze zúčastněných osob neměl ponětí, neboť tato svým jednáním nezavdala svému okolí žádnou objektivní záminku o něm jakkoli pochybovat. K tomu poukázali na obhajobu řidičky M. v trestním řízení, v němž rovněž konzistentně vypovídala ve svůj prospěch, když nebyla zatížena povinností vypovídat pravdivě. Svědkyně dále nepravdivě vypověděla, že absolvovala v autoškole několik jízd, což bylo rovněž vyvráceno, kurz autoškoly začala vykonávat asi před rokem a půl před dopravní nehodou, avšak v době seznámení se s žalobcem se již prezentovala tak, že autoškolu úspěšně absolvovala. Žalobci dále znovu zmínili cynické vyjádření svědkyně k předmětné na policejním oddělení v Třebíči v roce 2015, kde uvedla, že „nepodřízla jsem mu krk“. Svědkyně E. v rozhodné době zneužívala poškozeného Libora B. mladšího, který na ní mohl být emočně závislý, z období trvání vztahu pouhých několika málo týdnů nelze bez dalšího dovozovat, že by si tyto osoby o sobě sdělily podstatné skutečnosti a nic si nezamlčely, případně si nic neupravily tak, aby pro druhou osobu působily atraktivněji.
11. Pokud soud I. stupně při stanovení výše nemateriální újmy odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 a 25 Cdo 984/2018, tak k tomu žalobci poukázali na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, č. j. IV. ÚS 2706/19-02, kterým v průběhu řízení opakovaně argumentovali. Tímto nálezem se prvostupňový soud nijak nezabýval. Žalobci z něj zejména akcentovali, že kritéria vymezená judikaturou Nejvyššího soudu ČR mají soudy používat toliko jako

vodítko, které však je nezbavuje povinnosti zvažovat a náležitě vyložit, zda konkrétní případ neodůvodňuje odchylku od takového výkladového základu (článek 36 odst. 1 ve spojení s článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

12. Žalobci odkázali na znalecké posudky, které byly vypracovány. V nich je velmi precizně a podrobně zpracován nehodový děj, kdy všichni znalci – MUDr. Eva Daňková, MUDr. Martin Zeman a Ing. František Lopota, Ph.D. - se shodují na tom, že nepřipoutání bezpečnostním pásem zemřelého Libora B. nemělo žádný vliv na jeho konečné poranění. Nepřipoutání bezpečnostním pásem zemřelého nebylo příčinou smrtelného úrazu, protože tato skutečnost žádným způsobem průběh nehodového děje neovlivnila. K tomu žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2919/2016, z něhož citovali.
13. Žalobci dále nesouhlasili s nepřipuštěním změny žaloby v podobě jejího rozšíření o zákonné úroky z prodlení. K tomu i namítli, že výsledky dosavadního řízení a provedeního dokazování byly podle jejich názoru dostačujícím podkladem pro rozhodnutí o změně žalobě doplněné pouze o úroky z prodlení. Poukázali na náleze Ústavního soudu ČR ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 4181/12, zmínili § 169 odst. 2 o. s. ř. a shrnuli, že postupem soudu bylo zasaženo do jejich práva na spravedlivý proces garantovaný článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Soud I. stupně podle jejich názoru pochybil, když v mezidobí ode dne 16. 3. 2021 do vyhlášení rozsudku dne 22. 4. 2021 nevydal usnesení, kterým by rozhodl o změně žaloby, nepřipuštění změny pak ani řádně nezdůvodnil.
14. V další části odvolání se žalobci vyjádřili k oprávněnosti svého nároku v podobě úroků z prodlení, které uplatnili změnou žaloby a k tomu zdůraznili zejména satisfakční a preventivně sankční funkci náhrady nemajetkové újmy.
15. Soud I. stupně podle názoru žalobců pochybil i v nákladovém výroku, když mělo být postupováno podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a žalobcům měla být přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši. K tomu odkázali na judikaturu Nejvyššího soudu ČR – rozsudky ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2898/2013 a ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2992/2016 - z nich citovali, uvedli dále nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 19. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 1655/11 a ze dne 11. 8. 2020, sp. zn. I. ÚS 799/20, z nichž rovněž citovali. Soud I. stupně podle jejich názoru pochybil, když neaplikoval § 142 odst. 3 o. s. ř. se strohým odůvodněním, že vycházel z ustálené judikatury týkající se nemajetkové újmy, s níž byli žalobci seznámeni. Žalobci k tomu znovu odkázali na náleze Ústavního soudu ČR ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2706/19, kterým argumentovali již v řízení před soudem I. stupně a akcentovali, že kritéria vymezená judikaturou Nejvyššího soudu nezbavují soud povinnosti zvažovat a náležitě uložit, zda konkrétní případ neodůvodňuje odchylku od takového výkladového základu, jinak se soudy dopustí porušení článku 36 odst. 1 ve spojení s článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
16. V závěru odvolání žalobci připomněli, že z důvodu nesprávného právního názoru soudu I. stupně podali již dříve odvolání k Městskému soudu v Praze, a to konkrétně proti usnesení soudu I. stupně ze dne 19. 5. 2017, kterým tento soud zastavil řízení s odůvodněním, že původní žalobce zemřel a povaha věci neumožňovala v řízení pokračovat. Svého práva se pak domohli až po podání dovolání k Nejvyššímu soudu ČR proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2017, kdy Nejvyšší soud ČR svým usnesením z 28. 2. 2018 obě citovaná rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění svého usnesení Nejvyšší soud ČR současně konstatoval, že nerozhodoval o náhradě nákladů dovolacího řízení, neboť řízení pokračuje a v novém rozhodnutí o věci soud rozhodne nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení podle § 243g odst. 1 o. s. ř. Tuto argumentaci dovolacího soudu však prvostupňový soud nezohlednil.

17. Žalobci závěrem žádali, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích I., III. a IV. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
18. Žalovaný ve svém ústním vyjádření k odvolání při odvolacím jednání dne 1. 12. 2021 uvedl, že rozsudek soudu I. stupně shledává správným. Poukázal dále na neadekvátnost žalobci požadované částky, jejíž výše se vymyká běžné praxi. Žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
19. Odvolací soud v první řadě odmítl odvolání žalobců do výroku I. rozsudku, kterým nebyla připuštěna změna žaloby. Soud I. stupně v napadeném rozsudku účastníky sice poučil o možnosti podat opravný prostředek proti rozsudku, již však nerozlišil, že tento je přípustný toliko do jeho výroků II. až IV. Výrok I. o nepřipuštění změny žaloby odvoláním napadnout nelze podle § 202 odst. 1 písm. d) o. s. ř. a nesprávné poučení soudu v tomto směru přípustnost odvolání do něj nezakládá (k tomu srovnej § 204 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud proto odvolání žalobců do výroku I. rozsudku postupem podle § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.
20. Nato odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání přecházelo, a odvolání shledal částečně opodstatněným.
21. Žalobci v první řadě uplatnili odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. K tomu odvolací soud uvádí, že soud I. stupně zjistil správně skutkový stav, když provedl všechny důkazy, které byly k jeho zjištění potřebné v rozsahu, který mu umožnil i učinit správné právní posouzení. Důkazy provedl řádně postupem podle § 122 a násl. o. s. ř. a rovněž je správně zhodnotil podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. tak naplněn není.
22. Zjištěný skutkový stav však soud I. stupně neposoudil zcela správně po stránce právní. Skutkový děj ohledně dopravní nehody, k níž došlo dne 7. 9. 2014, při níž zemřel syn žalobkyně a) a bratr žalobce b) Libor B., byl mezi účastníky nesporným. Soud I. stupně správně dovedl, že žalobcům přísluší náhrada za duševní útrapy spojená s usmrcením osoby blízké ve smyslu § 2959 o. z. Při určení výše této náhrady aplikoval zásady vyjádřené Nejvyšším soudem ČR v jeho rozsudku ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, publikovaném ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 7, ročník 2019, uveřejněném pod pořadovým číslem 85/2019 na straně 1273. Základní částka této náhrady, kterou ovšem lze výsledně modifikovat s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, představuje podle uvedeného judikátu dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Tuto určil prvostupňový soud zcela správně, když vyšel z hrubé mzdy 25 051 Kč za předchozí kalendářní rok 2013, dvacetinásobek činí 501 020 Kč. Odvolací soud však již nesdílí jeho názor o tom, že takto stanovená základní výše náhrady je plně adekvátním odškodněním újmy za duševní útrapy vzniklé původnímu žalobci tak, jak má ust. § 2959 o. z. na mysli. Soud I. stupně v tomto směru učinil správná skutková zjištění, která však dostatečně nezohlednil při právním posouzení. Odvolací soud sdílí závěr prvostupňového soudu o tom, že duševní útrapy vzniklé usmrcením Libora B. při dopravní nehodě otci a předchozímu žalobci Bohumilu B. byly značné. V tomto směru je třeba akcentovat, že vztahy mezi zemřelým Liborem B. a všemi jeho rodinnými příslušníky, tedy nejenom vůči dosavadnímu žalobci Bohumilu B., ale i vůči jeho právní nástupkyni matce Janě B. a bratru Bohumilu B., dále vůči oběma babičkám byly velmi dobré. V řízení bylo nesporně prokázáno, že rodina byla soudržná, její členové si vzájemně pomáhali, v neděli se pravidelně scházela po nedělní mši svaté ke společnému obědu, otec zemřelého Libora B. byl soukromý zemědělec a počítalo se s tím, že Libor B. bude v tomto podnikání pokračovat. Odvolací

soud částku stanovenou pouze v základní výši dvacetinásobku hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců tedy ve výši 501 020 Kč nepovažuje za zcela adekvátní a se zřetelem na všechny tyto okolnosti má za to, že je na místě ji přiměřeně zvýšit, a to o 50 % (zaokrouhleně) na částku 750 000 Kč. Uvedená suma podle přesvědčení odvolacího soudu odpovídá duševním útrapám způsobeným otci Libora B., tak jak předpokládá § 2959 o. z. K tomu odvolací soud poukazuje na to, že v řízení vedeném u soudu I. stupně pod sp. zn. 23 C 26/2018 se domáhali odškodnění ze stejného titulu ostatní příbuzní po Liboru B.u, matka Jana B., bratr Bohumil B. (právní nástupci po dosavadním žalobci Bohumilu B., nar. xxx, v tomto řízení – pozn. odvolacího soudu), obě babičky Jaroslava B. a Marie S. rovněž odškodnění duševních útrap ve smyslu § 2959 o. z., přičemž v téže věci soud I. stupně základní odškodnění, které určil částkou 513 720 Kč, navýšil rovněž na 750 000 Kč. V daném případě se domáhal odškodnění duševních útrap otec zemřelého Libora B., tedy osoba ve stejném příbuzenském poměru jako matka Jana B., když nebylo prokázáno, že by vztahy mezi Liborem B. a otcem byly kvalitativně horší či lepší než v případě Libora B. ve vztahu k matce a rovněž tak nebylo prokázáno, že by duševní útrapy vzniklé otci Liboru B. byly jiné než u matky Jany B.. K tomu odvolací soud pro úplnost uvádí, že v řízení sp. zn. 23 C 26/2018 Obvodní soud pro Prahu 8 stanovil nesprávně průměrnou hrubou měsíční nominální mzdu na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok 2013, když vyšel z částky 25 686 Kč, kterou měla představovat „průměrná mzda v době samotné události“ (citováno z rozsudku) z níž pak dovodil dvacetinásobek částkou 513 720 Kč, nicméně pro určení výše náhrady za duševní útrapy je podstatné především to, aby tato byla přiměřená a v relaci k dvacetinásobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného, což v tomto případě splněno je. Částka 513 720 Kč se od částky 501 020 Kč zjištěné správně soudem I. stupně v této věci výrazněji neliší, když je nutno uvést, že i v tomto případě jde o určité kritérium, nejedná se ovšem o exaktní výpočet, který by musel být striktně dodržen vždy. Podstatné je to, že částka 750 000 Kč je adekvátní, a to i s přihlédnutím k závěrům vyjádřeným Ústavním soudem ČR v žalobci citovaném nálezu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2706/19.

23. V řízení sp. zn. 23 C 26/2018 přistoupil soud I. stupně ke snížení v důsledku spoluzavinění v rozsahu 50 %, které odvolací soud k odvolání žalobců korigoval tak, že ho určil toliko v rozsahu 20 % (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2021, č.j. 53 Co 309/2021-233).
24. V řízení před soudem I. stupně bylo nesporně prokázáno, že Libor B. v době dopravní nehody seděl na místě spolujezdce řidiče a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Dále bylo prokázáno, že řidička vozidla svědkyně Alexandra M., nyní E. nebyla držitelkou řidičského oprávnění pro skupinu B motorových vozidel, což Libor B. věděl a přesto jí vozidlo, s kterým disponoval, svěřil a abvolvoval v něm s řidičkou jízdu. Soud I. stupně v důsledku toho konstatoval stejně jako v řízení sp. zn. 23 C 26/2018 spoluzavinění žalobce v rozsahu 50 %. Odvolací soud tento jeho názor nesdílí. K tomu je třeba poukázat na právní názor vyjádřený Nejvyšším soudem ČR v jeho rozsudku ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2919/2016, z něhož vyplývá, že podíl poškozeného na způsobení vlastní škody může být značný například tehdy, jestliže spolujezdec vědomě podstoupí jízdu s řidičem, o němž ví, že je pod vlivem alkoholu a podobně, rozhodující příčinou vzniku škody však stále zůstává nezodpovědné počínání řidiče vozidla, který dopravní nehodu zavíní. Zpravidla proto nepůjde o nadpoloviční rozsah spoluúčasti poškozeného ani v případě, kdy jeho spolu přispění bude spočívat ve značně riskantním chování například tehdy, jestliže kromě nevyužití povinného bezpečnostního pásu k tomu přistoupí i další okolnosti, jako například vědomost, že řidič nemá řidičské oprávnění, nebo že hrozí nezvládnutí řízení za špatných povětrnostních podmínek (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 4199/2013, soubor C 13869).

25. Z ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu plyne, že míra spoluzpůsobení si škody poškozeným spolujezdcem může dosáhnout až jedné poloviny, jestliže vědomě podstoupí jízdu s řidičem, o němž ví, že je pod vlivem alkoholu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2451/2007, Soubor C 7833). Rozhodující příčinou vzniku škody ovšem stále zůstává nezodpovědné počínání řidiče vozidla, proto nepůjde o nadpoloviční rozsah ani v případě, kdy spolupříspění poškozeného bude značné, např. tehdy, jestliže kromě zásadního podcenění situace s ohledem na vědomost o ovlivnění schopností řidiče alkoholem či jinými návykovými látkami k tomu přistoupí další okolnosti, jako například jeho vědomost, že řidič vozidla nemá řidičské oprávnění nebo že hrozí nezvládnutí řízení za špatných povětrnostních podmínek (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4111/2011, v němž byla spoluúčast poškozeného vyjádřena poměrem 35 %, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 25 Cdo 91/2010, Soubor C 9409, v němž byla míra spoluzavinění shledána právě ve výši jedné poloviny, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 25 Cdo 3171/2013).
26. Z uvedeného vyplývá, že rozsah spoluodpovědnosti zpravidla nelze určit vyšší měrou než 50 %. K tomu odvolací soud poukazuje na případ projednávaný Nejvyšším soudem ČR v rozsudku ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. 25 Cdo 895/2008, v němž dovolací soud dovodil, že pokud poškozený přispěl ke vzniku škodlivého následku tím, že vědomě podstoupil jízdu vozidlem, které řídila osoba o níž věděl, že její řidičské schopnosti jsou ovlivněny požitím alkoholu, přitom poškozený spolujezdec byl sám podnapilý rovněž, k nehodě došlo za zhoršené sjízdnosti vozovky a podíl poškozeného na nehodě byl stanoven v rozsahu 20 %, tak Nejvyšší soud ČR dovodil, že takovýto podíl je nízký, může se blížit až limitním 50 %. V tomto případě ovšem šlo o dvě okolnosti, které ke vzniku škodlivého následku přispěly podstatně, a to 1. alkohol řidiče a současně též alkohol poškozeného spolujezdce a 2. jízda pod vlivem alkoholu v nepříznivých klimatických podmínkách. V rozsudku ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2451/2007, dovolací soud shledal podíl spolujezdce na škodlivém následku v rozsahu 20 % nízký za stavu, kdy tento vědomě podstoupil jízdu vozidlem, jež řídila osoba po požití alkoholu a rovněž při zhoršené sjízdnosti. V dalším projednávaném případě Nejvyšším soudem ČR v rozsudku ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4111/2011 shledal dovolací soud správným závěr odvolacího soudu o podílu poškozeného na škodlivém následku v rozsahu 35 % za předpokladu, že tento věděl, že řidič je podnapilý a poškozený sám nebyl v době dopravní nehody v automobilu připoután.
27. Odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně dovozuje, že nepřipoutání Libora B. bezpečnostním pásem nemělo na rozsah škodlivého následku v podobě ztráty života Libora B. žádný vliv. K tomu odkazuje především na závěry všech vypracovaných znaleckých posudků, tedy v první řadě znaleckého posudku v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství vypracovanými znalci MUDr. Martinem Zemanem a MUDr. Evou Daňkovou, z něhož vyplývá, že ke smrtelnému zranění poškozeného spolujezdce by v daném případě došlo velmi pravděpodobně i v případě, že by Libor B. v době nehody bezpečnostním pásem byl připoután. Stejný závěr je ostatně vyjádřen též ve znaleckém posudku znalce Ing. Josefa Diviše ze dne 21. 12. 2014 – oba tyto posudky byly vypracovány v rámci trestního řízení vedeného proti řidiči Alexandře M. a stejně tak i v soudním znaleckém posudku znalce Ing. Františka Lopota, Ph.D. znalce z oboru kriminalistika – forenzní biomechanika. Byť lze připustit, že uvedené znalecké posudky to, že následky dopravní nehody by v případě připoutání bezpečnostním pásem mohly být nižší, jednoznačně nevyklučují, tak tuto variantu považují za krajně nepravděpodobnou a lze tak takřka s jistotou dovodit, že v daném případě by ani použití bezpečnostního pásu škodlivému následku v podobě ztráty života Libora B. nezabránilo, takže tuto skutečnost žalobcům přičítat k tíži nelze (obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2919/2016).

28. Soud I. stupně ovšem správně k tíži žalobců přičetl to, že Libor B. věděl, že řidička Alexandra M. není držitelkou příslušného řidičského oprávnění, jak je uvedeno shora. V tomto směru odvolací soud zcela odkazuje na skutková zjištění soudu I. stupně, který poukázal především na blízký vztah mezi Liborem B. a Alexandrou M. (přítel – přítelkyně), kdy podle výsledků dokazování tento vztah trval minimálně půl roku, kdy spolu po určitou dobu žili, lze tak předpokládat, že si informace o tom, kdo z nich je držitelem řidičského oprávnění, sdělovali. Soud I. stupně tento závěr učinil též z výpovědi svědkyně Alexandry M., která uvedla, že Libor B. věděl, že svědkyně nedisponuje řidičským oprávněním, sám ji však požádal, aby vozidlo řídila, neboť se necítil dobře. K tomu je třeba dodat, že A. M. bylo v době dopravní nehody teprve 19 let, což je poměrně krátká doba od 18 let, kdy lze řidičské oprávnění získat. Stejný závěr o vědomosti poškozeného Libora B. ohledně absence řidičského oprávnění řidičky ostatně učinil též Obvodní soud pro Prahu 8 v řízení sp. zn. 23 C 26/2018.
29. K tomu odvolací soud uvádí, že v tomto případě nejenom že Libor B. absolvoval jako spolujezdec jízdu s Alexandrou M., ačkoliv věděl, že řidička není držitelkou řidičského oprávnění, ale tuto jízdu jí sám umožnil. V řízení bylo prokázáno, že vlastníkem motorového vozidla tovární značky Audi, které Alexandra M. řídila v době dopravní nehody, byl jeho otec, předchozí žalobce Bohumil B., vozidlo však běžně užíval pro svoji potřebu Libor B., který tím, že vozidlo půjčil Alexandře M., jí jízdu bez řidičského oprávnění umožnil. Pokud odvolací soud v řízení sp. zn. 53 Co 309/2021 v téže věci ostatních příbuzných po zemřelém Liboru B. určil rozsah spoluzavinění 20 %, odvolací soud tento názor zcela nesdílí. Podíl Libora B. na škodním následku byl nutně vyšší, a to i s přihlédnutím ke shora citovaným judikaturním závěrům, neboť k okolnosti spočívající v tom, že nasedl do vozidla, které řídila osoba bez řidičského oprávnění, přistupuje ještě to, že této osobě řízení takového vozidla umožnil tím, že jí vozidlo půjčil. Odvolací soud si je vědom ustanovení § 13 o. z. – zásady podobnosti případu, kdy každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut, a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích. V tomto případě jde o totožnou skutkovou situaci, tutéž dopravní nehodu, nicméně odvolací soud je i tak toho názoru, že podíl v rozsahu 20 % není zcela adekvátní. Ostatně § 13 o. z. připouští též odlišné právní posouzení podobného případu za předpokladu, že toto bude přesvědčivě zdůvodněno (§ 13 část věty za středníkem o. z.). Podíl Libora B. na vzniku škodlivého následku tak je vyšší právě s ohledem na tuto další okolnost.
30. Odvolací soud tak uzavírá, že základní odškodnění 750 000 Kč, jak je vysvětleno shora, snížené o 30 %, dosahuje částky 525 000 Kč. Od toho je třeba odečíst 150 000 Kč, které zemřelému Bohumilu B. u vyplatil žalovaný mimosoudně, vychází tak částka 375 000 Kč, která náleží oběma žalobcům jako právním nástupcům po zemřelém Bohumilu B., tedy částka 187 500 Kč. Soud I. stupně přiznal každému z žalobců částku 87 755 Kč, zbývá tak doplatit 99 745 Kč každému z nich.
31. Odvolací soud proto z uvedených důvodů napadený rozsudek ve výroku III. postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců částku 99 745 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak ho v tomto výroku v rozsahu zbývajících zamítavé částky 287 500 Kč pro každého z žalobců potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
32. S ohledem na částečnou změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy všech stupňů, tedy včetně řízení dovolacího podle § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř. Nákladový výrok je odůvodněn § 142 odst. 3 o. s. ř., kdy odvolací soud přiznal náhradu nákladů řízení žalobcům v plné výši za stavu, kdy výše plnění závisela na úvaze soudu a žalobci v základu a i podstatné části uplatněné částky byli úspěšní. Náklady řízení sestávají v řízení před soudem I. stupně ze soudního poplatku z žaloby 9 500 Kč a soudních poplatků zaplacených v dovolacím řízení 2 x 2 000 Kč, tedy celkem na soudních poplatcích 13 500

Kč. Dále k nákladům řízení žalobců dále náleží náklady právního zastoupení. Odvolací soud při určení sazby odměny advokáta za úkon právní služby vycházel z ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) kdy tarifní hodnota činí 50 000 Kč s ohledem na to, že jde o žalobní návrh na náhradu nemajetkové újmy. Nesdílí tak názor žalobců ohledně toho, že sazba mimosoudní odměny se určí z tarifní hodnoty představující celkově uplatněné peněžité plnění podle § 7 bod 6. a § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Odměna za úkon právní služby tak představuje částku 3 100 Kč ve fázi řízení, v níž zástupce JUDr. Radek Navrátil zastupoval v řízení dosavadního žalobce Bohumila B. zemřelého dne xxx, respektive částky 2 480 Kč pro každého z žalobců a) a b), kteří do řízení vstoupili jako jeho právní nástupci, kdy odměna ve výši 3 100 Kč je pro každého z žalobců snižena o 20 % podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu.

33. Náklady právního zastoupení tak představují odměnu za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, odměnu ve výši jedné poloviny po 1 550 Kč za dva úkony podle § 11 odst. 2 písm. c) a odst. 3 advokátního tarifu (sepis odvolání do usnesení o zastavení řízení a dovolání do potvrzujícího usnesení odvolacího soudu). V další fázi řízení již zástupce JUDr. Navrátil zastupoval v řízení oba žalobce, náleží mu tak odměna za deset úkonů právní služby po 2 480 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu, a to pro každého z žalobců zvlášť (tedy 10 dvojnásobných úkonů po 2 480 Kč za každého z žalobců). K takto stanoveného odměně je třeba připočíst ještě náhradu za 14 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, kdy odvolací soud pro úplnost uvádí, že v případě dvojnásobného úkonu za zastupování dvou klientů je nutno stanovit režijní paušál pouze jeden ke každému tomuto dvojnásobnému úkonu. K nákladům řízení žalobců dále náleží cestovné osobním automobilem ze sídla advokátní kanceláře JUDr. Navrátila v Brně k procesnímu soudu, které v řízení před soudem I. stupně sestává z částek 7 866 Kč, 2 614 Kč a 7 713 Kč, to vše podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. v případě cestovného k jednáním uskutečněným v roce 2019, vyhlášky č. 358/2019 Sb. v případě cestovného v roce 2020 a vyhlášky č. 589/2020 Sb. ohledně cestovného vynaloženého v roce 2021. Advokátu dále náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby v celkové výši 7 000 Kč (70 půlhodin po 100 Kč) podle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 advokátního tarifu, celkem na nákladech právního zastoupení za řízení před soudem I. stupně 88 293 Kč včetně náhrady za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. činí 106 834,50 Kč s připočtením soudních poplatků 13 500 Kč je po zaokrouhlení 120 335 Kč. K nákladům řízení před soudem I. stupně je třeba připočíst též žalobci zaplacenou zálohu na provedení důkazu ve výši 10 000 Kč, výsledně tedy jde o částku 130 335 Kč.
34. Náklady odvolacího řízení sestávají z nákladů právního zastoupení: odměna za dva dvojnásobné úkony pro každého z žalobců po 2 480 Kč podle § 11 písm. g) a k) advokátního tarifu, náhrada za dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu + cestovné 2 490 Kč podle vyhlášky č. 589/2020 Sb. a náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby v celkové výši 1 000 Kč (10 půlhodin po 100 Kč) podle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 advokátního tarifu. Celkové náklady odvolacího řízení tak dosáhly částky 14 010 Kč + náhrada za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. je 16 952 Kč včetně soudních poplatků z odvolání – 2 x 3 878 Kč je 24 708 Kč.
35. Náklady řízení před soudy obou stupňů tak výsledně činí 155 043 Kč (130 335 Kč za řízení před soudem I. stupně + náklady odvolacího řízení ve výši 24 708 Kč). Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobců podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 8. 12. 2021

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.